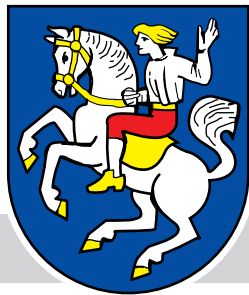

HOROMĚŘICKÝ

zpravodaj

13. 10. 2017

VYDÁVÁ OBEC HOROMĚŘICE

Foto: Vladimír Dvořák

NOVÝ ŠKOLNÍ ROK

Poprvé ve škole – prvňáčci při slavnostním zahájení
v tělocvičně základní školy
4. září 2017

www.horomerice.cz

Dostává se vám do rukou zpravodaj, jehož obsah je tentokrát věnován převážně nové školní budově. Budovu se podařilo dokončit včas, a tak nový školní rok už mohly děti začít v novém. Do školy pak mohla v polovině září nahlédnout i veřejnost při dnu otevřených dveří. Své dojmy z nové školy popsali i žáci a rodiče. To vše najdete v tomto čísle.

Zdálo by se, že se na radnici teď jen plácáme po ramenou, že máme hotovo. Není tomu tak. Už teď víme, že nová škola už za několik málo let opět nebude stačit. Školáků přibývá a ještě pár let jejich počty porostou, protože do škol nyní nastupují populačně silné ročníky z nedávného babyboomu. Obec tak bude potřebovat další školní budovu. Kromě toho by škola už teď nutně potřebovala větší tělocvičnu a školní hřiště. Máme tedy před sebou dost dalších úkolů.

Před dokončením je další velká stavba tohoto roku. Stavební práce na čistírně odpadních vod by měly na podzim skončit, následně bude zhruba rok probíhat zkušební provoz. Tato stavba jednak navýší kapacitu čistírny, která již pro obec přestá-

vala stačit, jednak zcela změní technologii čištění odpadních vod. Nově budou vyčištěné odpadní vody z čistírny vypouštěny kontinuálně, ne nárazově jako dosud.

Pro letošní rok máme v plánu ještě pár menších investic. Začala oprava fasády na bývalé správní budově ve statku. Tím bude dokončena rekonstrukce tohoto objektu, kam následně chceme přestěhovat služebnu obecní policie. V 1. patře budovy po opravě vznikly nebytové prostory, jež si rychle našly své nájemce. Kromě podnikatelského subjektu zde zázemí našla i nově zřízená dětská skupina.

Dále plánujeme vybudovat alespoň část kanalizačního řádu v ulici K Rybníku. Obyvatelé této ulice zatím stále na kanalizaci čekají, ačkoli to mají k čistírně nejbližší. Stále máme v plánu vybudovat chodník v Revoluční ulici k zastávce Švejkova. Zde ale ještě čekáme na stavební povolení.

V předminulém čísle jsme psali o studii okružní křižovatky mezi Velvarskou a Hrdinů. Tehdy jsme informovali o jednání všech zainteresovaných orgánů poměrně optimisticky. Teď ale přišla špatná zpráva – negativní stanovisko dopravní policie.

Při osobním jednání pak zástupce policie sdělil, že by kruhová křižovatka musela mít průměr větší nejméně o 4 metry. Najít ty „pouhé“ 4 metry v daném prostoru se zatím jeví jako velký problém, ale řešení budeme hledat dál.

Pro nejbližší období nás čeká také „trocha“ administrativy a úředničiny. Obecní úřad musí zajistit průběh parlamentních voleb. Ty se budou konat 20. – 21. října 2017 a voliči budou již tradičně rozděleni do dvou volebních okrsků. Seznam ulic s přiřazením do jednotlivých okrsků otiskujeme v tomto čísle zpravodaje. Číslo svého okrsku najdete také na obálce s hlasovacími listky, kterou vám úřad doručí do schránky nejpozději 3 dny před termínem voleb. Prosim zkontrolujte svoje poštovní schránky a jejich označení jménem, usnadníte tak doručení hlasovacích listků. Volební místnost pro oba okrsky bude stejně jako při minulých volbách v tělocvičně základní školy. V pátek bude volební místnost otevřena od 14.00 do 22.00 hodin, v sobotu se volí od 8.00 do 14.00 hodin. Šťastnou ruku při hlasování přeje

Zdeněk Babka

ZE ZASEDÁNÍ ZASTUPITELSTVA

Zasedání zastupitelstva 11. 9. 2017

– Přítomno 13 zastupitelů, omluveni p. Čacký a Ing. Verner Danielisová (oba NH), p. Vidner a PhDr. Rymešová přišli později

Zastupitelstvo obce:

– schválilo ověřovatele zápisu doc. Ing. Altmann a p. Kášek

Pro: 11 hlasů

– schválilo návrhovou komisi ve složení p. Mráčková a PhDr. Šináglová

Pro: 11 hlasů

– schválilo program zasedání

Pro: 11 hlasů

– schválilo podle ustanovení § 85 písm. a) ve spojení s § 41 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, bezúplatný převod pozemku č. parc. 241/50 – ostatní plocha, ostatní komunikace o výměře 168 m² v k. ú. Horoměřice, z vlastnictví České republiky – Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových do vlastnictví Obce Horoměřice. Pozemek je v územním plánu obce veden jako chodník s doprovodnou zelení v parkové úpravě.

Pro: 12 hlasů

– schválilo, podle ustanovení § 85 písm. a) ve spojení s § 41 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, bezúplatný převod pozemků č. parc. st. 114 o výměře 151 m² a č. parc. st. 115 o výměře 175 m² v k. ú. Horoměřice, z vlastnictví České republiky – Státního pozemkového úřadu do vlastnictví Obce Horoměřice. Oba uvedené pozemky jsou zastavěné stavbami ve vlastnictví Obce Horoměřice a o bezúplatný převod je proto žádáno na základě § 7 odst. (1) písmeno d) zákona č. 503/2012 Sb., o SPÚ, ve znění pozdějších předpisů.

Pro: 12 hlasů

– podle ustanovení § 85 písm. a) ve spojení s § 41 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, úplatný převod pozemku č. parc. 2195/30 – orná půda, o výměře 44 m² v k. ú. Suchdol (okres Hlavní město Praha) č. kat. území 729981, z vlastnictví České republiky – Státního pozemkového úřadu do vlastnictví Obce Horoměřice. Pro schválení úplatného převodu se zastupitelstvo rozhodlo na základě informace, podle které nelze tento pozemek, který je ve skutečnosti místní komunikací IV. třídy, a který se po digitalizaci katastrů ocitl v k. ú. Suchdol, převést bezúplat-

ně. Pro existenci komunikace je tento pozemek strategický, neboť se celá jeho plocha nachází v tělese komunikace. Zároveň je vklíněn mezi pozemek 2195/34, jehož je Obec Horoměřice vlastníkem, a pozemky 2195/45 a 2306/6, jichž je vlastníkem duplicitním.

Pro: 12 hlasů

– zrušilo usnesení č. 22 A ze dne 8. 2. 2017 o odkoupení nemovitostí od manželů Čermákových.

Pro: 12 hlasů

– schválilo dotaci pro FK Horoměřice ve výši 200 000,- Kč, z toho bude v roce 2017 vyplacena částka 75 000,- Kč a v roce 2018 částka 125 000,- Kč.

Pro: 12 hlasů

– rozhodlo zvýšit nájemné v obecních bytech od 1. 1. 2018 o 2,- Kč/m², tj. celkem na 77,- Kč za metr čtvereční. Navýšení nájmů bylo provedeno s přihlédnutím k inflaci.

Pro: 11 hlasů Proti: 0 Zdržel se: 1 hlas (ODS)

– vyhlásilo Granty pro oblast volného času dětí a mládeže na rok 2018 na podporu neziskových organizací zaměřenou na volnočasové, mimoškolní aktivity dětí a mládeže. Předpokládaný celkový objem peněžních prostředků: 600 000,- Kč, maximální částka na podporu jednoho žadatele: 200 000,- Kč.

Pro: 13 hlasů

– schválilo přijetí úvěru na dofinancování stavby „ČOV Horoměřice – intenzifikace“ ve výši max. 13 800 000,- Kč.

Pro: 8 hlasů Proti: 1 hlas (ODS) Zdržel se: 4 hlasy (ODS)

– schválilo změnu rozpočtu č. 9/2017 – Rozpočtové opatření č. 7/17 dle předloženého návrhu. Navýšení příjmů i výdajů činí 8 765,0 tis. Kč.

Pro: 13 hlasů

– vzalo na vědomí informaci o stavbách

Pro: 13 hlasů

– vzalo na vědomí zprávu z rady obce

Pro: 13 hlasů

Vysvětlivky zkratk:

NH = sdružení nezávislých kandidátů Naše Horoměřice

ODS = Občanská demokratická strana

NOVÝ ŠKOLNÍ ROK V NOVÉM

V pondělí 4. září 2017 začal školákům nový školní rok. Pro školáky v Horoměřicích to byl letos malý svátek, protože současně dostali do užívání novou školní budovu. Nová budova také umožní, aby se horoměřická škola postupně stala plnohodnotnou devítiletkou. Letos už máme šestáky a sedmáky, za další dva roky se tedy naplní všech devět ročníků. Celkem do školy letos v září nastoupilo 292 žáků ve 14 třídách.

Ale vraťme se teď do prvního školního dne. Prvňáčci se na slavnostní zahájení už tradičně sešli v tělocvičně. Společně s rodiči zahájili svůj školní rok státní hymnou, vyslechli si uvítání od paní ředitelky Silberové a projev pana starosty Babky

a potom se svými třídními učitelkami odešli do svých tříd. Ve dvou prvních třídách zasedlo ve školních lavicích celkem 58 prvňáčků.

Starší školáci zahájili školní rok ve svých třídách. Do tělocvičny by se už všichni žáci najednou nevešli. S velkým očekáváním nastupovali zejména ti, kteří své učebny našli v nové budově, hned zvědavě prozkoumávali neznámé prostory. Asi nejvíce je zaujalo barevné odlišení jednotlivých podlaží, takže někteří vzápětí hlásili rodičům: „Jsem ve žlutém patře!“

Po krátkém úvodu ve třídách se žáci druhých až sedmých tříd shromáždili venku před novou budovou, kde se chystalo

její slavnostní předání základní školy. Pro tuto příležitost jsme pozvali všechny, kteří se na vybudování nové školní budovy podíleli. Ne všichni se mohli osobně zúčastnit, přesto se na pódiu ti nejdůležitější objevili a školáci je vítali potleskem.

Pojďme si nyní nejdůležitější osobnosti připomenout:

- *Václav Kásek – bývalý starosta obce, autor myšlenky postavit v Horoměřicích novou školní budovu pro devítiletku, který v době svého starostování projekt posouval až k realizaci*
- *současný starosta Zdeněk Babka a nynější členové zastupitelstva, kteří úspěšně dotáhli do konce realizaci projektu*
- *Martin Hlaváček, Ondřej Šmejkal, Jiří Baroch a Zdeněk Brunát – architekti a projektanti budovy*
- *Hana Dejmalová a Jiří David – stavbyvedoucí z dodavatelské firmy IMOS Brno*
- *Josef Tichánek – stavební dozor*
- *Karel Machánek – právník, který zastupoval obec ve sporu se sousedy*
- *Ministerstvo financí, které poskytlo dotaci cca 50 mil. Kč na stavbu školy*
- *Letiště Praha, zastoupené zde místopředsedou představenstva Jiřím Krausem, poskytlo příspěvek 2 miliony korun*
- *ZAPA beton – přispěla částkou jeden milion korun*
- *Stavební úřad Velké Přílepy v čele s vedoucí Danou Kuchařovou – s vysokou profesionalitou řešil obstrukce proti stavbě*
- *Eva Silberová – ředitelka Základní školy Horoměřice a pedagogický sbor*

Ti všichni a ještě řada dalších si zaslouží velké poděkování za to, že náročný projekt dokázali dotáhnout až do úspěšného konce. Snad se sluší připomenout, že o nové školní budově se začalo na radnici v Horoměřicích mluvit už na přelomu milénia. Od první myšlenky k dokončení tak uplynulo dlouhých 17 let. Projekt zdržely hlavně chybějící finance, o které obec deset let marně žádala. Dotaci se podařilo získat až v roce 2015 a ještě v tom samém roce se začalo stavět. Následné spory se sousedy pak ale téměř dokončenou stavbu zastavily.

Zejména pro školu to znamenalo velké komplikace. Jednak se žáci učili prakticky na staveništi, jednak se museli tísnit ve stávajících prostorách, které rostoucímu počtu žáků už nestačily. Velký dík a obdiv si tak zaslouží všichni zaměstnanci školy, školky i školní jídelny, kteří dva roky pracovali v náročných podmínkách provizoria. A poděkování si zaslouží i žáci a rodiče, že výborně zvládli podmínky stavby, a ještě optimisticky podporovali obec, aby se stavbu podařilo včas dokončit.

Tyto zásluhy všech zúčastněných jsme si připomněli i přímo na slavnostním zahájení. A v jednu chvíli žáci zatleskali zvláště bouřlivě. To když paní ředitelka Eva Silberová přebírala z rukou starosty Babky Čestné občanství obce Horoměřice, které obdržela jako poděkování za dlouholetou spolupráci a ocenění zásluh na rozvoji školy.

Další velký potlesk zazněl, když podnikatel a radní Vladimír Vondra předal paní ředitelce symbolický šek na pořízení nové keramické pece.

Pak už nastal čas přestřihnout pásku a tím symbolicky předat školu dětem a učitelům. Nůžky jsme svěřili těm, kterým bude škola patřit – žákům základní školy. Šest školáků se svého úkolu zhostilo na jedničku a z reproduktoru jim k tomu zazněla sice už hodně stará, přesto pro školáky stále aktuální písnička *Né, pětku né*. Přejme tedy našim žákům, ať se jim ve škole daří a nosí domů samé pěkné známky. Pětky ne.

Jana Kohoutová

Foto: Vladimír Dvořák

Prvnáči poprvé ve škole

Ředitelka školy Mgr. Eva Silberová při přebírání šeku od Vladimíra Vondry

Prvnáční poprvé ve škole

Nová škola stojí a od začátku září slouží dětem a učitelům.

Jak se jim v nové budově líbí? Jak se jim pracuje? Přečtěte si postřehy žáků 5. B, kteří mají třídu ve žlutém patře.

FILIP:

Škola je pěkná. Líbí se mi, že si můžeme sednout na chodbu na sedátka a svačit tam. Líbí se mi, že jsou patra označena barvami. Myslím, že se tato škola povedla.

JULIE:

Naše nová škola se mi moc líbí. Je velká a světlá. Na chodbách jsou sedátka v různých barvách. Každé patro je jinak barevné a ve třídě jsou hezké židle.

ANDREA:

Jídlna je bílá, ale židličky jsou barevné. Šatna má barevné skříňky. Nejvíce se mi líbí moje třída, protože je žlutá. Je to moje nejoblíbenější barva.

LUCIANA:

Jsem ráda, že se nová škola dostavěla. Na nové škole se mi líbí, že máme skříňky. Konečně! A že máme novou jídelnu a nemusíme stát dlouhé fronty. Je to tu krásné, co jiného říct. Vážím si těch věcí, co máme v nové škole. Doufám, že dlouho vydrží.

ALICE:

Škola je vybavena novými učebnicemi, například učebnicou fyziky a výtvarnou učebnicí. Jsem moc ráda, že v šatnách máme skříňky. Je to krásná škola.

MÍŠA:

Když se přestřihávala páska, těšila jsem se na novou třídu a jídelnu. Dobré taky je, že se můžeme učit na sedátkách a můžeme tam i svačit.

JOHANA:

Jakmile jsem přišla do třídy, zaujala mě krásná barva lavic, zdí a podlahy. Každé patro je jinak vymalované. Mně osobně se nejvíce líbí žluté patro.

BOJANA:

Když přestřihli pásku do nové budovy, byla jsem šťastná, že si ji prohlédnu i zevnitř. Máme novou třídu, ve které se mi učí líp než v té staré. Ani nevím, čím to je, ale jsem ráda.

NIKOLA:

Na nové škole se mi líbí nová jídelna s pořádnými stoly. Paní učitelky mají konečně svoji místnost a klid při jídle.

VÍTEK:

V nové škole máme spoustu nových tříd, a dokonce novou počítačovou učebnu. Vchod do školy vypadá jako vstup do metra.

VAŠEK:

V nové škole je i moderní jídelna s novým způsobem výdeje jídel pomocí čipů. Nejvíce ze všeho se mi líbí nová třída. Dokonce se mi zdá, že do nové školy chodím raději.

KARIN GELNAROVÁ, UČITELKA:

Za učitele mohu říct, že oceňujeme vkusně a účelně vybavené třídy a také kabinety, ve kterých se v klidu můžeme připravovat na výuku. Skvělé jsou i interaktivní tabule ve třídách. V nové budově se učí moc dobře.

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

Dva týdny poté, co do nové školy poprvé vstoupili žáci, se školní budova otevřela i pro rodiče a veřejnost. Chtěli jsme, aby se i ti, co už škole dávno odrostli, mohli podívat, kde se bude vzdělávat naše nejmladší generace. V sobotu 16. září se tak ve škole konal den otevřených dveří.

Co bylo k vidění? Na první pohled zaujaly barvy. Každé podlaží v nové budově má svou základní barvu. Ta se opakuje na podlaze, na dveřích i na nábytku.

Suterén je modrý. Zde se nacházejí šatny se šatními skříňkami, které děti hodně oceňují. Kromě toho je zde moderní počítačová učebna osvětlená díky anglickému dvorku a učebna pro pracovní výuku – dílna.

Prizemí je v červené. Tady se nachází prostorná jídelna, třída výtvarky a menší jazyková učebna.

V prvním patře převládá žlutá. Ta se dětem líbí asi nejvíce. Zde jsou kmenové učebny, učebna jazyků a také učebna pro fyziku a chemii. Potom i kabinety pro učitele, které se nacházejí i o poschodí výš.

Poslední patro je zelené a zahrnuje opět kmenové učebny a také cvičnou kuchyňku pro výuku vaření. V tomto patře zaujme i samotná chodba osvětlovaná kulatými střešními světly.

Všechna podlaží mají samozřejmě toalety a kromě schodiště je spojuje i výtah. S výjimkou suterénu jsou všechna patra propojena se starou budovou a škola tak je díky výtahu téměř celá bezbariérová. Jen v nástavbě nad tělocvičnou zbyly dvě učebny, do kterých se musí po schodech.

Den otevřených dveří jsme ale zahájili venku před vchodem. Nové budově se tradičně jako všem školním budovám dostalo požehnání, které provedl farář zdejší farnosti Jakub Berka. Slovo dostala poslankyně Věra Kovářová a ta také symbolicky otevřela budovu, když rozvázala stuhu před vchodem.

Uvnitř pak v jídelně čekalo na návštěvníky občerstvení, které podávaly a částečně i připravily kuchařky z naší školní

jídelny, kterým to v nových veselých zástěrách moc slušelo. Nejen žáci, ale právě i personál kuchyně získal nové moderní prostory pro výdej stravy. Po staré školní jídelně a náročném dvouletém provizoriu ve statku se kuchařkám určitě nestýská.

Za pípu s únětickým pivem a limonádou se postavili členové obecní rady pánové Langer a Vondra. Ke konzumaci zde známé melodie vyhrával Saxofonový orchestr ZUŠ Libčice a ZUŠ Štefánikova, složený z učitelů hudby. Hráli opravdu dobře. Ve všech poschodích pak byly přítomny učitelky školy připravené odpovídat na dotazy veřejnosti.

Zvědavých návštěvníků přišlo hodně a podle vypořádaných poznámek se snad škola líbila. Tak ať dobře slouží dlouhá léta a dětem se v ní líbí.

*Bc. Jana Kohoutová
Foto: Ing. Zdeněk Sadílek, Ing. Jiří Piskač
a Bc. Jana Kohoutová*

Žáci 2. stupně ZŠ píší o nové škole

Dne 4. 9. byla otevřena nová budova druhého stupně naší školy. Na tuto budovu jsme si museli počkat několik let, už od prvního nápadu, přes schválení, stavbu, neshody se sousedem, a nakonec samotnou dostavbu a slavnostní otevření. Novou budovu postavila firma IMOS. Paní ředitelka, Mgr. Eva Silberová, dostala od pana starosty čestné občanství Horoměřic a pan Vondra nám věnoval šek v hodnotě 35 000 Kč na novou keramickou pec.

Naše škola už od prvního pohledu vypadá velmi moderně. Procházku školou začneme v 1. patře, kde byl dne 15. 8. 2015 položen základní kámen. Tam se nachází šatny a vlevo vybavená počítačová učebna a dílny. V prvním patře budovy najdeme novou barevnou jídelnu s moderním vybavením, výtvarnou učebnu a jazykovou třídu. V druhém patře je další jazyková třída, matematická třída, fyzikálně chemická třída a kabinety paní učitelek. Ve třetím a také posledním patře se nachází kuchyňka, kde bude probíhat výuka vaření, zeměpisná třída, třída s pomůckami na dějepis a další kabinety.

Škola se nám moc líbí a jsme velmi rádi, že ji máme.

Hana Runštuková, žákyně 7. třídy

Nová část školy se skládá z mnoha hezkých tříd. Každé patro má jinou barvu. Škola dostala od pana Vladimíra Vondry šek v hodnotě 35 000 Kč na keramickou pec. Ve škole máme novou jídelnu, výtvarnou učebnu, fyzikálně chemickou učebnu, počítačovou učebnu a jazykovou učebnu. Škola má tři patra a šatny v podzemí. Moc se mi líbí, že je tato škola moderní a ohromně mě potěšilo, že se rozšiřuje o druhý stupeň a nemusím jezdit do Prahy. Jsme moc rádi, že se takhle krásná škola mohla postavit a že v ní teď můžeme sedět a učit se.

Simona Dobšínská, žákyně 7. třídy

Dne 4. 9. 2017 si žáci prvního a druhého stupně poprvé mohli prohlédnout novou budovu školy.

Dne 16. září se konal slavnostní den otevřených dveří pro všechny občany obce. V nové jídelně bylo nachystáno občerstvení a živý hudební doprovod. Pro děti byl připraven skákací hrad. Nové škole požehnal i pan farář Berka. Tato škola je skvěle vybavena tím nejnovějším vybavením. Osobně se mi nejvíce líbí učebna fyziky a chemie. Každé patro má svoji barvu.

Děkujeme všem, co nám otevření nové budovy umožnili.

Melinda Frolešová, žákyně 6. třídy

Dne 4. 9. 2017 se v ZŠ Horoměřice konalo slavnostní otevření 2. stupně. Jsme moc rádi, že se budova konečně dostavěla. Chtěli bychom určitě poděkovat všem, kteří se na této práci podíleli. Máme ve škole všechno, co potřebujeme, a doufáme, že nám tato moderní budova dlouho vydrží. Moc nás potěšila počítačová učebna a nová jídelna, kde už používáme čipy. Také jsem moc ráda, že máme v šatně barevné skříňky. Každopádně jsme moc rádi, že máme novou krásnou budovu.

Natálie Púčiková, žákyně 6. třídy

Z MAILOVÉ SCHRÁNKY

Chtěli bychom touto cestou poděkovat celému zastupitelstvu obce za úsilí, které vyvinuli pro zajištění dokončení budovy základní školy. Zejména bychom chtěli ocenit houževnatost a neústupnost, kterou zajistili pohodlí našich dětí, které chtěly pokračovat na druhém stupni ve škole, ve které jsou spokojené a šťastné. Rozhodně nelitujeme, že jsme se rozhodli, aby náš syn plnil povinnou školní

docházku v ZŠ Horoměřice. Je pro nás velmi příjemné zjištění, že sliby, které jsme před pěti lety slyšeli, když syn nastupoval do první třídy, byly naplněny. Držíme všem palce a ať se Horoměřicím stále daří.

*Mgr. Tereza Polesná, Jan Polesný
rodiče spokojeného šestáka*

DLOUHÁ CESTA K DEVÍTILETCE

Od přistěhování do Horoměřic v roce 1967 mi bylo nepochopitelné, proč nemá tak velká obec druhý stupeň základní školy. Později jsem zjistil, že až do Nejedlého školské reformy v roce 1948 mohly děti celou povinnou školní docházku v obecné škole v Horoměřicích absolvovat.

Rodiče, kteří chtěli pro své děti vyšší úroveň základního vzdělání, posílali děti do tak zvané „měšťanky“. Nejčastěji se to týkalo chlapců, kteří pak šli na nějaké řemeslo.

Měšťanka byla nejbliže v Lysolajích, kam v padesátých letech chodily i naše ročníky, ale i když se tomu tak setrvačně říkalo, už to byl druhý stupeň základní školy od 6. do 8. třídy.

V Horoměřicích se v roce 1948 obecná osmiletka přeměnila na první stupeň od 1. do 5. třídy. V tomto uspořádání se učilo dlouhá léta, a dokonce někdy na začátku osmdesátých let se jednou ze školských reforem přesunula 5. třída do druhého stupně, a tak museli už i pátáci dojíždět jinam.

Bez ohledu na kvalitní učitele horoměřická škola pomalu upadala. Dělo se tak v pražském okolí cíleně a úpadek se netýkal jen školství.

Vedení státu rozhodlo, že obyvatelé spádového území budou své potřeby uspokojovat v Praze, kde byl v té době školských kapacit dostatek.

V roce 1995 proto byla v Horoměřicích jen první, druhá a třetí třída. Situace se však začala měnit. Rostl počet dětí a s vyšší kvalitou školy i zájem. Nejaktuálnějším problémem ale byla malá kapacita mateřské školy. Ve dvou odděleních mohla pečovat jen o 35 dětí. Dočasné řešení bylo nalezeno v přemístění ředitelny a sborovny o poschodí výš a v rekonstrukci uvolněných prostor v přízemí na třetí oddělení mateřské školy.

To už jsme věděli, že potřeba prostor pro školská zařízení neodvratně poroste a že jsme na startovní čáře neúprosného závodu s časem. Cíl byl jasný. Přijmout do školy všechny horoměřické děti, do mateřské školy pokud možno také, zajistit pro všechny stravování a uspokojit i zájemce o výuku v základní umělecké škole.

Vedle těchto priorit jsme zvládli plynofikaci, zajišťovali spolehlivější zásobování pitnou vodou, odkanalizování do tehdy modernizované čistírny, dláždění ulic a mnoho dalšího.

Vraťme se ale alespoň heslovitě ke školství.

V r. 1996 byla v rámci plynofikace ve škole zhotovena nová kotelna a přestavěny toalety včetně nového rozvodu vody a odpadů.

V r. 1998 dostala ZUŠ uvolněný učitelův byt a v r. 2000 nad tímto bytem vyrostla velká herna

pro družinu. Ta musela být později až do r. 2010 využívána jako další oddělení MŠ.

V r. 2002 následoval projekt teprve letos dokončené dostavby na devítiletku a každoročně uplatňovaná žádost o podporu ze státního rozpočtu. I když jsme v té době žádnou podporu nezískali, realizovali jsme v r. 2006 přes prázdniny nástavbu dvou učeben nad tělocvičnou.

V té době jsme se také zaměřili na přípravu a realizaci velké MŠ mimo prostory ZŠ. Nejprve jsme z několika dílů složité skládali dostatečně velký pozemek. Následně jsme vyhotovili projekt prozíravě rozdělený do třech herních pavilonů a samostatné kuchyně. S kapacitou jídel pro všechny školy a s dostatečnou rezervou.

Základní škola – r. 2007

Základní škola – jaro 2017

Ani tady jsme zpočátku nezískali žádnou dotaci, a tak jsme v r. 2010 postavili první herní pavilon pro 50 dětí z ušetřených peněz. Zároveň jsme rovněž z obecního rozpočtu přes prázdniny navyšovali kapacitu stávající školní kuchyně. Dotaci z Regionálního operačního programu se podařilo získat až na stavbu druhého pavilonu, dokončeného v srpnu 2014.

Ještě předtím jsme znovu řešili potřebu nových učeben pro první stupeň ZŠ. Stále ještě bez naděje na dotaci pro dostavbu devítiletky. Po mnohaleté snaze se podařilo koupit dva rodinné domy sousedící se školou. Přestavbou čp. 124 získala škola čtyři nové učebny, šatnu, kabinety a toalety v každém podlaží. Výtahem dostupné bezbariérově a pohodlnou chodbou propojené s hlavní budovou. Škola nové prostory převzala pod stromeček v prosinci 2013.

Vedlejší, notně se rozpadající dům čp. 88 byl odstraněn a na jeho místě je zatím hřiště pro MŠ.

Už při přestavbě čp. 124 jsme řešili, jak opravit velké plochy opadané omítky na hlavní budově školy. A jako na zavalanou byl státním fondem ŽP vypsan použitelný dotační titul na zateplování budov. Abychom stihli termín podání žádosti, koordinoval její zpracovatel vyhotovení energetického auditu, stavebního projektu a provedení zadávacího řízení. Všechno se zázračně podařilo a zateplení střechy i fasády bylo dokončeno v roce 2015.

Z hlediska zřízení devítiletky byl ale mnohem důležitější dlouho očekávaný a naléhavě požadovaný dotační program ministerstva financí na navýšení kapacity základních škol.

Našemu záměru stála v cestě jediná nepříjemná komplikace. Prostor pro dostavbu mohl vzniknout jen po odstranění stávající školní kuchyně a jídelny. Museli jsme proto ministerstvo přesvědčit, že první etapou navýšení kapacity školy je stavba kuchyňského pavilonu v areálu mateřské školy.

To se kupodivu podařilo a nová kuchyně začala vařit od září 2015. Konzumace stravy byla pro školáky přechodně zajištěna v bývalé jídelně AGRIVEPu, ve statku, který obec koupila v roce 2014.

Už v září 2015 proto mohla být po aktualizaci projektu a složitém zadávacím řízení zahájena stavba. Předpokládané dokončení v roce 2016 bylo vlivem obstrukcí majitelů sousední nemovitosti o rok posunuto, ale v současnosti už

Škola – čp. 124

Mateřská škola

jsou nové učebny a kabinety včetně moderní jídelny a dalšího příslušenství plně využívané.

Jsem rád, že záměr zřízení devítiletky, který byl mojí silnou motivací pro angažmá v obecní samosprávě, byl konečně uskutečněn.

Moc děkuji starostovi Zdeňku Babkovi, že svou vytrvalostí a rozhodností a s velkou podporou místostarostů Bc. Jany Kohoutové a Filipa Kohutiče přivedl stavbu do vítězného finále.

Děkuji i většině zastupitelů, kteří jeho snahu nezpochybňovali a ve zdárné dokončení díla věřili.

Václav Kášek
člen zastupitelstva a bývalý starosta obce

NÁZVY HOROMĚŘICKÝCH ULIC

ULICE SMETANOVA

Bedřich Smetana je první ze čtyř českých hudebních velkých, po kterém je v Horoměřicích pojmenována ulice. Zastupitelstvo toto pojmenování schválilo v roce 1998 všemi hlasy přítomných.

Smetanovy zásluhy o českou hudbu dnes uznává každý a jeho nejlepší díla jsou často uváděna. Pojďme si ale přiblížit jeho dětství a mládí, jeho méně publikovanou cestu ke slávě.

Život českého génia, jenž svá největší díla vytvořil, až když ohluhl, symbolicky začíná právě v roce 1824, kdy jiný hluchý génius, Ludwig van Beethoven, píše nesmrtelnou IX. symfonii.

Určité předurčení můžeme spatřovat narozením v čase vrcholícího masopustu, v úterý před Popeleční středou.

Ještě nás také může zaujmout, že ve stejném roce přišel na svět náš slavný rodák Benedikt Roezl.

Narození Bedřicha Smetany zpopularizoval anekdotou Vladimír Menšík takto: „2. března 1824 přišel primář litomyšlské nemocnice večer domů a své ženě sdělil, že měli ten den hodně významný porod. V 10 hodin se narodil hudební génius Bedřich Smetana.“

Dodejme, že se opravdu narodil s velkou slávou, nikoliv však pro dosud netušené hudební nadání, ale protože byl v rodině prvním klukem se šesti staršími sestrami. K nim ještě postupně přibýli čtyři další sourozenci. Dva kluci a dvě dívky.

Otec František byl v té době úspěšným sládkem, a tak žila rodina v materiálním dostatku. A narození potomstva bylo čím zapíjet, protože pan otec neprovozoval jen pivovar, ale i palírnu kořalky.

K prvním housličkám se Fricek, jak mu říkali, dostal ještě jako předškolák, a ke klavíru, symbolu společenské prestiže, se mohl posadit kdykoliv, protože se v rodině pilně muzicírovalo.

Už v šesti letech se Smetanovi otevřela kariéra klavírního virtuosa. Udivoval nejen provedením obtížných skladeb, ale také zdařilými improvizacemi a zejména fenomenální hudební pamětí.

Horší už to bylo ve škole. Po nadějném začátku začal rychle zaostávat. Rodiče mu proto zajistili doučování; do rodiny začal docházet příčinlivý kvintán František Dederá.

Tentýž Dederá, který mnohem později bude jako vrchní policejní komisař eskortovat Karla Havlíčka Borovského do Brixenu.

Přes uvedené kondice, změnu škol vlivem stěhování a velkou podporu rodiny, doklopýtal nakonec k maturitě v Plzni o tři roky starší než ostatní spolužáci. Předtím vystřídal gymnázia v Jihlavě, Německém Brodu a v Praze.

K rodině se po maturitě vrátil v období, kdy jeho otec po několika opakovaných neúrodách a těžkém krupobití bankrotoval.

Do rodinného podniku se ale rozhodně nehodlal zapojit. Všim mu byla hudba, které se zcela oddal. Přijal proto od otce obnos dvaceti zlatých a vydal se do Prahy za samostatným živobytím.

Od té chvíle byl jeho život jako na houpačce. Zpočátku doslova živořil, ale pak se na přímluvu stal žákem slepého profesora Proksche, který přitakal jeho tvůrčím vlohám a přijal ho ke studiu hudební teorie a skladby.

Zároveň se na tři a půl roku stal učitelem klavíru v hraběcí rodině Thunů, což jej finančně zabezpečilo pro vlastní studium.

Po dokončení studia se rozhoduje pro dráhu klavírního virtuosa, ale už neúspěch prvního turné ho od tohoto záměru odvrátil.

Následujících osm roků ho držela při životě soukromá hudební škola, kterou založil. Zároveň byl na doporučení dvakrát týdně dovážen císařskou ekvipáží na Pražský hrad, aby dělal hudebního společníka abdikovanému císaři Ferdinandu

Dobrotivému. Této „šaskárně“ se nedalo vyhnout a 4 zlaté za hodinu přišly vhod.

V té době se oženil se svou láskou z dětství, která s ním v jeho škole spolupracovala a během několika šťastných roků mu porodila čtyři dcerky.

V roce 1856 přijal parádně placenou funkci ředitele Filharmonické společnosti v Göteborgu a ve Švédsku pak působil pět let.

V té době ovdověl a přes hmotný blahobyt začal mezi švédskými amatéry pociťovat uměleckou prázdnotu. Nakonec se v květnu 1861 již podruhé ženatý vrátil do Prahy s úmyslem ucházet se o post kapelníka Prozatímního divadla.

Když neuspěl, znovu se stal učitelem klavírní hry a hudební teorie. A skládal. V roce 1863 přihlásil svou první operu Braniboři v Čechách do soutěže vyhlášené hrabětem Harrachem a hned se pustil do nesmrtelné Prodané nevěsty.

Braniboři, které Smetana v Prozatímním divadle sám nastudoval a při premiéře 5. ledna 1866 dirigoval, měli nevídaný úspěch. Smetana v Čechách konečně zvítězil. V září toho roku byl jmenován kapelníkem Prozatímního divadla a uměleckým šéfem opery.

Ještě předtím se ale po prohrané bitvě u Hradce Králové a následné pruské okupaci Prahy ukrýval na venkově z obavy, že by se mu vítězové mohli za Branibory pomstít.

Prodaná nevěsta (původně bez tohoto názvu) zaznamenala velký triumf až po důkladném přepracování a doplnění, a za Dalibora sklidil zničující kritiku. Jevištní provedení Libuše sice ještě viděl, ale už neslyšel. Se zbytkem sluchu ještě složil Dvě vdovy, ale Hubičku, Tajemství a Čertovu stěnu už skládal zcela hluchý, stejně jako nesmrtelný cyklus Má vlast, který vznikl v období 1874 až 1879.

Kromě oper je jeho dílo naplněno množstvím výborných skladeb tanečních, pochodových, komorních i symfonických.

Bedřich Smetana tvořil až na samý práh smrti. A dovedl českou hudbu tak daleko, že na jeho odkaz mohli navázat velcí a šťastnější následovníci.

Václav Kášek

foto: Vladimír Dvořák

portrét: Středočeská centrála cestovního ruchu

Smetanova ulice

110. VÝROČÍ ZALOŽENÍ SOKOLA V HOROMĚŘICÍCH

V letošním roce uplynulo 110 roků od založení horoměřického Sokola. Stalo se tak pod dojmem triumfálního V. sletu na valné hromadě konané 18. srpna 1907.

Přetiskujeme při této příležitosti zkrácenou vzpomínku cvičence, cvičitele a také náčelníka Václava Chundely, publikovanou k oslavám 40. výročí založení.

Ještě doplňujeme, že sokolovnu si Sokolové postavili v roce 1937 a že tedy letos oslavila 80. let.

Vzpomínky na léta prožitá v horoměřickém Sokole, nemožnou být jiné, než radostné! Vždyť každý z nás – bývalých jeho činovníků – zanechal v něm kousek svého života.

Vzpomínám, že již samotné založení jednoty v obci bylo chvíli vpravdě vzrušující. Pro nás, tehdy ještě žáky, i pro staré, kteří se stávali přímo jejími členy. Do života obce vstupoval tak nový činitel. Nezbytný i v té době – vždyť to bylo ještě za Rakouska – potřebný však z řady důvodů. Činitel, který i při svém založení nepostrádal sice jisté politické nevraživosti jednotlivců, ale který velmi záhy v prvním rozběhu vlastních sil překlenoval rozdíly stavovské i politické. To byl první kladný přínos Sokola do Horoměřic.

Na slavnostní náladu v celé obci při prvním sokolském cvičení (bylo na Chundelovic poli za „akcízem“), jistě ráda vzpomíná řada účastníků dosud žijících.

Potíže, které se nově jednotě stavěly v cestu, nebyly malé! Ale nadšení, pravé zapálení pro Tyršovy ideály a obětavost členů při zdolávání prvních překážek, bylo obdivuhodné. Postupné zakupování cvičebního nářadí, při velké a uznáníhodné obětavosti bratrů majetnějších, mnoho příkladů nenáročné obětavosti také druhých členů, to vše, znovu a znovu dodávalo posily i vzpruhy činovníkům Sokola.

Pravda, i pomocná ruka bratrské jednoty podbabské, svými návštěvami starých cvičitelů v úseku tělocvičném, obětavé a nenáročné účinkování jejich „tamburašského sboru“, který nás všechny nejen vzrušoval svojí novostí i přednesem, ale také umožňoval zlepšení finanční stránky naší jednoty, to byly projevy upřímné a obětavé pomoci bratrů sousední jednoty v prvním rozběhu a v době, kdy později již pokleslo první nadšení a dojem oslav. To je nutno přiznat. Záhy přešly slavnostní chvíle a nastoupila všední, pravidelná a nenáročná tvůrčí činnost sokolská. Neviditelná, ale nezbytná, měl-li život nové jednoty jíti svým zdravým tempem.

Potíže se cvičením nebyly malé. Ba ještě vzrůstaly časem, jak jsme se zdokonalovali ve cvičení. Nízký strop sálu „U Čáckých“, kde jednotu měla svoje trvalé sídlo, nestačil již našemu vyspělejšímu družstvu na hrazení ani na bradlech. Scházela nám větší volnost pohybu. Těžší cviky mohli jsme si dovoliti jen v několika letních měsících u „Čáckých“ na dvoře.

Tím větší potíže měli jsme s přípravami k závodům Podbělohorské župy v červenci r. 1914. Povinné sestavy na kruzích mohli jsme nacvičovat pouze na mlatu stodoly mého otce, na kruzích železných, nouzově sestrojených právě jen pro přípravy k závodům, které dřely nás a my „dřeli“ je! Ze šesti přihlášených závodníků zúčastnil se závodů pouze bratr Václav Čácký a já! (Docílil jsem 56,5 bodů ze 70ti a získal tak první cenu.)

Začátkem toho roku jsem byl – k mému velkému překvapení – zvolen náčelníkem jednoty, třebaže mi bylo teprve 18 let.

Členstva pomalu sice, ale zdravě přibývalo. Cvičili jsme až ve třech družstvech spolu s dorostem. Jaký to byl krásný

pohled v tělocvičně i mimo ni: sokolská idea, nadtřídní a nadstraničná, spojovala v krásném bratrském souzvuku všechny členy Sokola, sedláky i dělníky z průmyslu, venkovskou inteligenci i živnostníky. Bratrství a láska k sokolské věci, všem společná, umožňovala nám zmocí mnohou překážku. Neboť, co to mohlo být jiného, než právě tato krásná českoá i dea, překonávající všechny potíže? Překonávající i potíže stávající se v cestu době cvičební nejen nás z obce, ale i bratři z Únětic, ze Suchdola i ze Statenic, kteří pravidelně, každé úterý a pátek, v létě i v zimě, navštěvovali naše cvičební hodiny. To bylo víc než touha po zábavě nebo společnosti. To byla velká láska k sokolské věci!

Do krásného života jednoty zalehl však r. 1914 výstřel sarajevského atentátu jako úvod k světové válce. Činnost jednoty byla částečně ochromena, neboť řada bratrů naruchovala ihned na první mobilizační výzvu.

Tak jeden vojenský odvod za druhým odebíral nám členy činné i přispívající a posílal na bojiště: do Srbska, na ruské pláně, do Itálie i na albánskou frontu. Až jsem ze členů zbyl já sám – jediný cvičící člen – náčelník! Cvičil jsem proto jen s dorostenci. A když pak po cvičební hodině jsem s nimi sedával kolem dohasínajících kamen v tělocvičně „U Johánka“ a předčítali jsme si kapitoly z nezapomenutelných a věčně krásných Vaničkových „Sokolských epištol“ v předtuše, že bude třeba hodně sil k vydržení válečného přívalu první světové války, který hrozil zkázou nejen českého života, ale i života sokolského.

Když pak v r. 1915 i na mne došlo a byl jsem oblečen do nenáviděného rakouského vojenského kabátu, sdělil jsem župě Podbělohorské o konci života naší jednoty. Jak nám bylo smutno! A tak nejen já sám, ale se mnou jistě všichni bratři, kteří v sále naší tělocvičny i při všech podnicích sokolských prožívali krásné a radostné chvíle sokolského nadšení, daleko a daleko od domova, rozhozeni na všechna bojiště světa, hladově, zavšiveni, promrzlí i zranění, ať v klidu front, či za rachotu děl, stále a stále jsme vzpomínali na Sokol a stejnou láskou hladili sokolský odznak, hluboko ukrytý v zavšiveném vojenském munduru z kopřiv. A tak, vzdálen od vlasti, na frontách, v zákopech, v „lágrech“ i ve vojenských „špitálech“, znovu jsme se radostně shledávali, vždy jako Sokolové. I tam – v cizácké zemi – spojovalo nás sokolské bratrství, přes hranice jednot i žup.

Jak jsme záviděli těm, kterým se podařilo utéci do Ruska, do legií, anebo druhým, kteří náhodně, anebo i nenáhodně „utrpkli šikovnou“ ránu nebo nemoc, aby alespoň na čas byli vyřazeni z fronty. Snad jiní bratři vypíší účast naší jednoty ve válce a v prvním odboji.

Já chtěl bych ještě vzpomenouti velikého a krásného nadšení po památném 28. říjnu 1918, kdy my všichni, kteří zde zbyli jako Sokolové, dali jsme se všichni a bez výhrad nejen do služeb národa, konali v Praze hlídky i řadu jiných různých prací pro nově rodící se stát nezbytných, ale také znovu jsme se přímo vrhli do práce ke znovuzřízení naší jednoty.

* * *

Snaha po vlastní a stále větší samostatnosti vedla nás tak k činnosti i na poli kulturním a vzdělávacím. Co obětí, rovněž s láskou přinášejících, vyžadovala tato činnost, pro život naší jednoty tak potřebná? Zakoupení vlastního nového jeviště a veliká řada her, zkoušky, potíže bratrů režisérů s herci, veliká řada přednášek, programových večerů,

Prostná muži – asi r. 1932

Otevření Sokolovny – r. 1938

Ochotníci – Jiráskova Lucerna r. 1940

Otevření Sokolovny – r. 1938

liliputánské divadlo, mikulášské zábavy a nadílky žactvu Sokola – jaký to byl život! Plný vzruchu, krásné zábavy a vpravdě bratrské soužití. Neobešel se sice bez mnohých potíží vedoucích těchto všech podniků s účinkujícími. Často velikého zlobení s nimi! A co teprve povstalo nové práce s přípravami „Přírodního divadla“ na Chundelovic zahradě. Úprava jeviště, zhotovování všech kulis i hlediště, přinášení a odnášení kulis a lavic. Co to bylo „pracovních hodin“! Ale nakonec po divadle, když jsme se všichni účinkující sesedávali v teplé kuchyňce Johánkovy hospody a vzpomínali na kritické okamžiky hry, které většinou diváci ani nepostřehli – takoví jsme již tenkrát byli „umělci“! – jak herec statně plaval a jak vpadl předčasně a nečekaně na jeviště, náhle onemocněl a bylo jej nutno ihned v poslední chvíli nahradit jiným, když herci snědli již za kulisami pečivo, které mělo být teprve během hry na jeviště přineseno, a pak za kulisami kochali se z rozpaků na jevišti, a mnoha a mnoha podobných episod, o nichž by hlavně mohla vyprávěti tehdy naše vskutku herecká „primadona“

Pepí Chundelovic, jíž je dodnes! Tyto všechny tragikomické události rovněž táhnou našimi hlavami.

Jaký div, že právě v tomto velikém a krásném rozběhu a všestranné činnosti horoměřického Sokola, s velmi dobrou pověstí v dalekém okolí, objevily se i malinké disonance mezi činností cvičební a vzdělávací, které musely být tehdejšími velmi obětavými starostou sokola, br. MUDr. Ant. Doubravským, diplomaticky odstraňovány, aby žádný z obou směrů, pro činnost tak potřebných, neutrpěl a byl ku spokojenosti celku odstraněn. Neboť stáli jsme často před nemalým úkolem: jak sladit hlavní a vlastní sokolskou činnost cvičební s činností kulturně-vzdělávací, která naši jednotu dobře finančně zajišťovala.

Při tom všem nesmíme zapomenout, že v jednotě, hlavně venkovské, musí být činovníci vlastně vším, nároční a obětaví zároveň, má-li Sokol plnit všechny velké úkoly při malém počtu členů a často skoro žádném výběru činovníků. Musí být cvičiteli i herci, řečníky a přednášeči, ale také přenašeči kulis a jejich malíři, zpěváky i diváky, zkrátka v š i m!

To nebyl, nikdy nebude a nesmí býti zisk, ani výdělek či jiná výhoda, to není ani sláva, ale v e l i k á oběť těch, kdož jako činovníci malé sokolské jednoty vzali na sebe odpovědnost za její zdárnou činnost, kde náčelník – a tak to často bývalo i v naší jednotě – musí býti současně i vedoucím dorostu – jediným cvičitelem žactva (žáků i žákyň) a stejně tak i členstva, a to i na úkor vlastního povolání. To již je jejich úděl!

Tenkrát se tomu sice ještě neříkalo „pracovní brigády“, ani se nepočítaly odpracované hodiny, třebaže i tehdy to byl věru veliký bezpočet hodin poctivě odpracovaných.

Dnes právě nutno říci, že jen touto obětavostí, bez hranic a času, láskou k sokolské myšlence bez výhrad, udržoval se cílý, výsledný a krásný život jednoty v té době.

* * *

Přešla druhá světová válka. Mnohé se změnilo. I když přirostly nové starosti dnešním vedoucím činovníkům jednoty, s udržováním vlastní sokolovny, s biografiem, restaurací, sokolníkem, s přírůstkem nových členů a jejich skutečným zařazením do sokolské rodiny, s přípravami na slet – přece

jen odpadly Vám mnohé potíže prvních průkopnických začátků, kterých jsme my byli svědky a překonavateli. Překonali jsme je, poněvadž jsme byli vyznavači Tyršových ideálů tělem i duší. Ideálů, jejichž platnost, závaznost a nezbytnost je tak nesmlouvavě jasná i v poválečné a chaotické době dnešní.

Odpusťte, ale trochu vám přece jen závidíme!

Máte vlastní sokolovnu. Velkou, krásnou a prostornou, o níž se nám jen zdálo. Můžete se procházet vysokým jevištěm, kdežto naše hlavy se kdysi utápěly jen v nízkých sufitách. Vy hrajete při reflektorech elektrických, kdežto my hráli – a stejně nadšeně – jen při petrolejkách nebo karbidových lampách, které nám, jakoby schválně právě uprostřed jednání, často zhasínaly. Jak vám závidíme!

To vás jistě zbavuje mnohých potíží, kterých my měli plnou hlavu. Ale ukládá nové **povinnosti** a stejně věčný úkol: přes jakoukoli nepřzeň dne, doby i osob, usilovat v sokolském bratrstvu o lepšího č e s k é h o člověka, jak o něm snil Tyrš a volal Masaryk. O krásnější život v š e c h l d i v naší svobodné a **jen** Československé republice. Nevěřit jen, že bude lépe, ale pracovat k tomu poctivě v duchu sokolských ideálů.

PODĚKOVÁNÍ STRÁŽNÍKŮM

Chtěli bychom touto cestou požádat o ocenění příslušníků Obecní policie v Horoměřicích. Jmenovitě pana Vladimíra Dvořáka, který velmi vlídně a individuálně vždy vyřešil nenadálé, neplánované situace, pomáhal nám ve svém volném čase, velmi ochotně přistupoval k řešení komplikací v době naší nepřítomnosti. V případě jakýchkoliv dotazů byl vždy ochoten nám pomoci osobně, případně nám nabídnul jiné řešení.

Chtěli bychom také ocenit přístup pana Jana Plasse, který pokaždé, když ho potkáváme ráno před školou, s úsměvem

a trpělivosti řeší komplikovanou dopravní situaci před školou, nikdy jsme ho neviděli zamračeného či nepřijemného. Myslím, že pro všechny, kteří ráno přicházejí do školy, je setkání s ním nesmírně příjemnou zkušeností na začátku nového dne.

Zároveň bychom chtěli poděkovat za bezpečnou atmosféru v Horoměřicích, kterou konkrétně tito dva pánové zajišťují svým osobním a profesionálním přístupem. Děkuji vám za zvážení mého návrhu.

Mgr. Tereza Polesná, Jan Polesný

VOLBY

Volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky

DOBA KONÁNÍ VOLEB:

- v pátek 20. října 2017 od 14,00 hodin do 22,00 hodin
- v sobotu 21. října 2017 od 8,00 hodin do 14,00 hodin.

MÍSTO KONÁNÍ VOLEB:

ve volebním okrsku č. 1

je volební místnost: **Základní škola, Velvarská 310**
pro voliče bydlící v ulicích:

B. Němcové, Benedikta Roetzla, Bicanova, Do Oříšků, Dvořákova, Fibichova, Haškova, J. K. Tyla, J. Š. Baara, Janáčkova, Kamenická, K Bytovkám, Ke Skále, Kolmá, Komenského, Komerční, Konečná, K Ovčíně, K Menhiru, Krátká, K Rybníku, K Sadu, K Sanatoriu, K Vodárně, Ladova, Lomená, Lysolajská, Na Skalce, Nad Panskou zahradou, Požárníků, Přímá, Rabochova, Revoluční, Sadová, Slepá, Smetanova, Suchdolská, Šíkmá, Švejkova, Třešňovka, U Chundelů, U Křížku, U Potůčku, Únětická, Úzká, V Domkách, Velvarská, V Houslích, V Zahradách, V Zahradě, Za Dvorem, Za Halami, Za Šepjeharem

ve volebním okrsku č. 2

je volební místnost: **Základní škola, Velvarská 310**
pro voliče bydlící v ulicích:

Akátová, Bezejmenná, Bílá, Boční, Družstevní, Dubová, Edvarda Beneše, Habrová, Holubova, Hrdinů, Husova, Jasanová, Karla IV., K Chotolu, Keltská, K Lesu, Konzumní, Kopaninská, K Roklím, Malá, M. Alše, Meliorační, Myzetova, Nad Štolou, Na Pískách, Na Zavadilce, Nebušická, Opuková, Pláničkova, Politických vězňů, Rohová, Severní, Slunná, Spojovací, Statenická, Svahová, Tichá, T. G. Masaryka, Tuchoměřická, U Studánky, Ve Vilkách, V Roklích, Výstavby, Za Drupolem, Za Hotely, Za Humny, Západní, Zelená, Zelenkova, Žizkova.

Voliči bude umožněno hlasování poté, kdy prokáže svou totožnost a státní občanství České republiky (platným občanským průkazem, cestovním, diplomatickým nebo služebním pasem České republiky anebo cestovním průkazem).

Volič, který se ze zdravotních důvodů nemůže osobně dostavit do volební místnosti, může požádat obecní úřad (ve dnech voleb přímo volební komisi), aby mohl hlasovat mimo volební místnost. V takovém případě volební komise přijde s přenosnou volební schránkou přímo k voliči domů.

KOTLÍKOVÉ DOTACE PRO OBČANY STŘEDOČESKÉHO KRAJE

Dne 31. 8. 2017 došlo k vyhlášení programu „**Výměna zdrojů tepla na pevná paliva v rodinných domech ve Středočeském kraji 2017 – 2019**“. Díky ní si mohou obyvatelé Středočeského kraje zažádat o příspěvek na výměnu kotlů na tuhá paliva s ručním přikládáním v 1. a 2. emisní třídě dle ČSN EN 303-5. Podpořena tak bude realizace výměny zdroje tepla na pevná paliva s ručním přikládáním za tepelné čerpadlo, kotel výhradně určený pro spalování biomasy, automatický kotel na uhlí a biomasu či plynový kondenzační kotel. Dotace se pak nevztahuje na výměnu kamen, krbových kamen a krbů, a to i v případě, že slouží k primárnímu vytápění objektu. Finanční podpora může dosáhnout výše 75 000 Kč až 120 000 Kč, a to podle kategorie nově pořízeného tepelného zdroje.

Podmínkou k získání podpory je splnění směrnic EU (eko-design) pro nové zdroje. K prokázání emisní třídy 1. a 2. je žadatel dále povinen přiložit k žádosti doklad o kontrole technického stavu a provozu kotle. Jedná se o revizní zprávu, kterou byli všichni majitelé kotlů na tuhá paliva o příkonu 10 – 300 kW napojeného do komína a otopnou soustavu povinni si nechat zpracovat do konce roku 2016. Pokud fyzická osoba tímto dokumentem nedisponuje, lze jej u zdrojů nahrazených před 31. 12. 2016 zaměnit za jiný doklad prokazující třídu kotle (fotografie štítku kotle, návod k obsluze či jiné dokumenty), v případě kotlů, u kterých třída nebyla stanovena, lze nahradit čestným prohlášením o tom, že je třída kotle neznámá.

Výměnu starého kotle na ruční přikládání mohou realizovat fyzické osoby na území Středočeského kraje, a to pouze

ve vybraných objektech, kterými jsou rodinné domy, objekty k bydlení a zemědělské usedlosti s maximálně třemi bytovými jednotkami podle listu vlastnictví z Katastru nemovitostí. Dotace se naopak nevztahuje na rekreační objekty. Zásadní novinkou je také to, že **žádost o podporu se nově podává pouze elektronicky. Příjem žádostí bude zahájen dne 4. 10. 2017 od 8,00 hod.** a ukončen 29. 6. 2018 ve 14,00 hod., nebo do vyčerpání určených finančních zdrojů. Všechny další informace se můžete dozvědět na webových stránkách Středočeského kraje.

www.kr-stredocesky.cz

Horoměřický zpravodaj vydává Obec Horoměřice, IČ 00241229, se sídlem Horoměřice, Velvarská 100.

Horoměřický zpravodaj je periodický tisk Obce Horoměřice podle zákona č. 46/2000 Sb., vychází nepravidelně, 6 – 10 × ročně.

Místo vydávání: Horoměřice.

Evidenční číslo MK ČR E 17966.

Horoměřický zpravodaj je doručován do domácností obce zdarma.

Vydavatel si vyhrazuje právo na grafickou a gramatickou úpravu příspěvků, případně na jejich krácení.

Za správnost příspěvku (zejména po právní stránce) odpovídá vždy autor příspěvku.

Názory autorů příspěvků nemusí být v souladu s názory vydavatele.

Grafika a tisk: Ondřej Cejnar

Náklad: 1740 výtisků

Vaše příspěvky můžete doručit na obecní úřad či poslat e-mailem:
podatelna@horomerice.cz